

Debut

Gerd Gjedved

Hans Kurt

**Alle Mand
paa Dæck!**

JEG HAR EN VEN!

Musik: Kai Normann Andersen.

Tekst: Alfred Kjerulf.

Hører du hende, den ensomme kvinde, som nede ved havstokkens rand
sukkende følger de vandrende bølger og nynner så tyst, som hun kan:

Refrain:

Jeg har en ven,
en rigtig sailor,
der vil ta' kegler
i hver en havn.
Det er en svend,
der går på „varmen“,
og midt på armen
der står mit navn.
Så brav og ærlig,
ja, han er herlig,
når han mig kærlig
ta'r i sin favn.
Jeg har en ven,
en rigtig sailor,
han vil ta' kegler
i hver en havn.

Bønligt hun klager til storken, som drager mod Nilen på illsomme færd:
Ser I min Halvor, så sig ham for alvor, at hver dag jeg synger den her:

Jeg har en ven o. s. v.

Ak, mon han kommer igen næste sommer, ell'r kysser han bølgerne blå?
Så vil med smerte I åbne mit hjerte, og der vil for evigt der stå:

Jeg har en ven o. s. v.

A/S NORDISK FILMS KOMPAGNI

præsenterer

Alle Mand paa Dæk!

med

Gerd Gjedved og Hans Kurt

Manuskript: FLEMING LYNGE

Efter Fleming L ynges og Axel Friches teaterstykke

Personerne:

Skipper Søren Trolle ..... Karl Jørgensen
Else, hans datter ..... Gerd Gjedved
Karl Henkel, styrmand ..... Poul Petersen
„Piphans“ ..... Rasmus Christiansen
Jumbo ..... Henry Nielsen
Sivert ..... Elith Foss
Stine ..... Helga Friier
Skibsreder Hartung ..... Vald. Møller
Eva, hans kone ..... Clara Schwartz
Steen, deres søn ..... Hans Kurt
Clara Friis, Evas søster ..... Maria Garland
Oscar Berggren, landsretssagfører ..... Per Buckhøj
Ellinor, hans kone ..... Gull-Maj Norin
Niels Elkjær, grosserer ..... Paul Holck-Hofmann

Musik: KAI NORMANN ANDERSEN

Orkester: Teddy Petersen og Erik Tuxen — Fotografi: Vald. Christensen
og Poul Eibye — Tone: H. Lyng og Henning O. Petersen — Tonesystem:
Petersen & Poulsen — Dekorationer og montering: Max Louw

Isenesættelse:
GEORGE SCHNÉEVOIGT

Produktion og udlejning:
A/S Nordisk Films Kompagni

Handlingen

begynder en sommerdag i Marstal, hvor skonnerten „Nordstjernen“ ligger i havnen. På rælingen sidder skipperens datter, *Else Trolle*, og spiller på harmonika, mens hun synger en rask sømandssang. Else er en frejdig sømandspige, der har levet næsten hele sit liv om bord på faderens skude og gør sit arbejde så godt som nogen matros. Skipperens kompagnon, den velstående grosserer *Niels Elkjær*, kommer om bord. Han har længe haft et godt øje til Else og benytter nu lejligheden til at fri, men hun erklærer, at giftermål ikke er noget for hende. Elkjær irriterer ved at tale om, at han nok skal pudse hende lidt af og gøre hende til en lille dame med fint tøj og kultur. Else vil ikke „pudses af som et kooje“, og *bvis* hun engang gifter sig, vil hun have en mand med flere hår på hovedet end Elkjær. — Frieriet udvikler sig efterhånden til skænderi, og da Elkjær tilsidst bliver grov og kommer med forblommede trusler, griber hun en tjærekost og svinger den imod ham, så han må tage flugten — til stor jubel for skudens besætning, „Piphans“, Jumbo og Sivert samt den tykke Stine, der gør tjeneste som skibskok.

Men Else er alligevel betænkelig ved situationen. Hun er bange for, at Elkjær vil hævne sig ved at sælge sine aktier i „Nordstjernen“ til den københavnske skibsreder Hartung, dere flere gange har været ude efter dem. Derfor råder hun sin fader til at gøre alt for at skaffe et lån, så at hun kan købe aktierne af Elkjær. Skipper *Søren Trolle* indser, at datteren har ret, og da han skal ud på en flere måneders rejse, vil han gerne have sagen i orden. Han opsøger straks Elkjær og tilbyder ham en overpris for aktierne, men den forsmåede bejler har allerede i raseri solgt sin andel til skibsreder *Hartung*.

For skipper Trolle og hans datter er det en meget alvorlig historie. „Nordstjernen“ er for dem mere end et skib, det er deres hjem, og det er ikke godt at vide, hvad skibsrederen kan finde på. Den energiske Else vil forsøge at købe aktierne tilbage og tager til København for at tale med Hartung. — Skibsreder Hartung er en mand, som fra små kår har arbejdet sig op

til velstand, og det ærgrer ham, at hans søn *Steen* er en letsindig drivert og ødeland, som ikke interesserer sig for forretningen. Den unge mand interesserer sig mere for det smukke køn og for tiden særlig for den charmerende fru *Ellinor*, gift med hans ven landsretssagfører *Berggren*. Da han efter et natligt sold kører Ellinor hjem, er han så beruset, at han ikke har herredømme over bilen og ramler mod en gadehandlers vogn. Historien kommer i avisen, Hartung er rasende over at se sit navn trukket i sølet, og han smider sønnen ud af forretningen. Det nytter ikke, at fru Hartung og dennes søster, Clara Friis, som bor i huset hos dem, tager „den stakkels dreng“ i forsvar — skibsrederen er ubønhørlig.

Uheldigvis kommer Else Trolle netop som denne storm har raset, og Hartung modtager hende ikke med synderlig venlighed. Han vil ikke sælge de aktier, han lige har købt, og Else formår ikke at blødgøre ham. Hun vender med tungt hjerte tilbage til Marstal.

Allerede næste dag sejler „Nordstjernen“ ud på sin sidste rejse. Skipper Trolle har hyret en ny styrmand, Karl Henkel, der har været Elses barndomskammerat. Det siges, at Henkel er forelsket i hende, og det indrømmer han da også, da hun taler med ham derom. Desværre er det ikke gensidigt, hun kan godt lide styrmanden, men forelsket er hun ikke. Hun er endda bange for, at det er en følelse, hun aldrig vil lære at kende.

Steen Hartung er imidlertid ved moderens hjælp blevet sendt ud på et krydstogt med en luksusdamper, indtil skandalen er glemt — og faderens vrede har lagt sig. Ellinor og hendes mand er også med, og under rejsen er Steens flirt med hende ved at blive til alvor. Nu ønsker han kun, at hun lader sig skille, så han kan gifte sig med hende, når de kommer hjem.

Men skæbnen vil det anderledes. Da han en aften efter temmelig mange drinks i baren vil tage Ellinors sjal, der er fløjet fra hende og har viklet sig fast i noget tovværk ved rælingen, får han overbalance og falder over bord, uden at nogen bemærker det. Steen svømmer for livet, indtil han taber bevidstheden.

Else
(Gerd Gjedved)
trakterer
sin harmonika

Hans Kur som Steen

Mange timer senere vågner han op i en ikke særlig komfortabel køje og får snart at vide, at han befinder sig om bord på skonnerten „Nordstjernen“, hvis besætning frelst ham i Biscayabugten. Else er henrykt, da det går op for hende, at det er skibsreder Hartungs søn, som hun så et glimt af under besøget i København, de har fået om bord.

„Han skal ikke få et roligt sekund,“ siger hun hævngherrig til faderen. „Han skal blive behandlet, som hans far har behandlet os!“

Den godmodige skipper vil dog ikke høre tale herom, men Steens uforskammede tone gør ham dog gal i hovedet. Han vil ikke gå ud af sin kurs og sejle ham ind til Lissabon.

„Nordstjernen“ kommer ikke i havn før om en halv snes dage, og så længe må den unge mand finde sig i at blive om bord som passager.

Steen det ikke godt de første dage. Else og søfolkene kappes om at drille ham. Han forsøger at gøre kur til Else, nærmest fordi hun er en ny interessant type i hans kvinde-galleri, men Else er utilnærmelig og forstår at holde ham på tilbørlig afstand, selv om hun ikke kan skjule, at der alligevel er noget ved ham, hun kan lide. Ved ankomsten til Marokko sender han et telegram hjem om penge i sikker forvisning om, at hans trængsler nu er forbi. Der kommer omgående svar: Klar dig selv — og Steen er nu nødt til at tage hyre som jungmand på „Nordstjernen“.

Dermed oprinder en ny tid for den forvante unge mand. Han lærer for første gang i sit liv at klare sig selv, og efter et slagsmål med styrmand Henkel vinder han alles respekt. Steen forstår også, hvad skonnerten betyder for skipper Trolle og hans datter — og han bliver ligeledes klar over, at hun betyder noget alvorligt for ham, samtidig med at Else endelig oplever sin første forelskelse.

*

Under en tåge sejles „Nordstjernen“ i sænk af en stor damper, men alle bliver reddet efter en meget dramatisk kamp for livet. De skibbrudne søfolk vender hjem til Danmark med toget. Skibsreder Hartung er lykkelig over den forvandling, der er foregået med hans søn — den unge mand er omsider blevet et mandfolk — og det viser han også ved at holde fast ved den pige, han har vundet under sin eventyrlige rejse.

Else er i stødet!

Far, jeg ville blot give Steen en kop kaffe!

